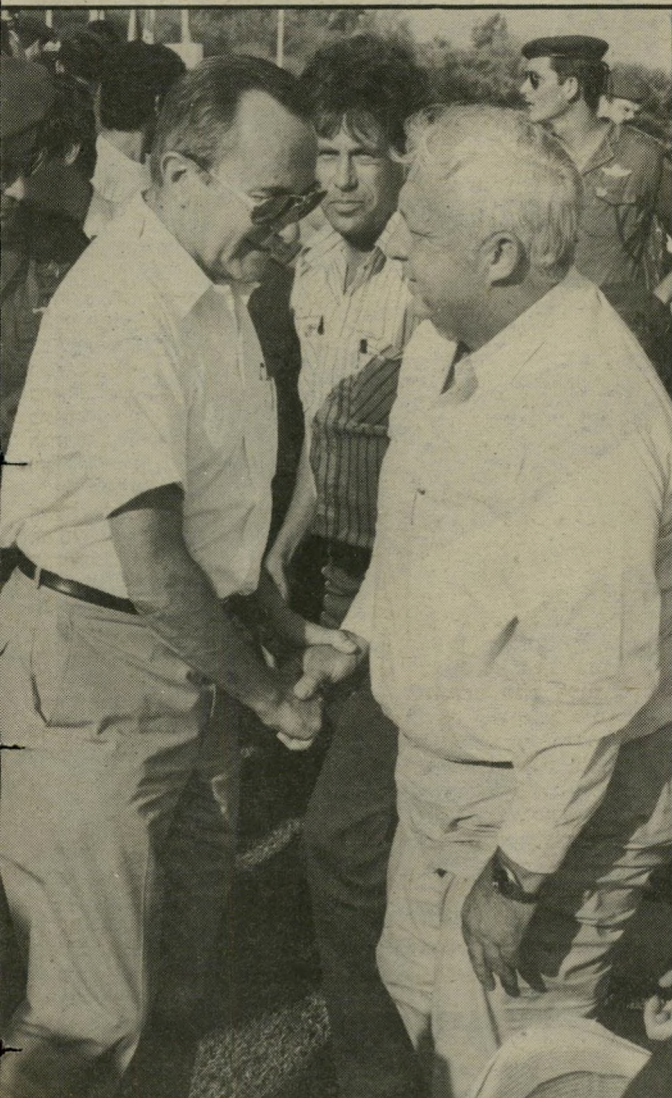

קולו קול יעקב וידיו ידי עשיו — כך נאמר על משה ארנס, נעים־ההליכות והאלגנטי, המטיף בקול רך ומתון למדיניות הקיצונית ביותר

„מושה“ ארנס ואשתו מזורל אח אנטי־ציוני ובן ב־מצפן

ארנס עם אריאל שרון שינאה לוחטת

החֲכִים והכתבים התרווחו בכיסאותיהם. יש מה לשמוע. תענוג.

את תוכן הנאום אפשר למצוא בדברי הכנסת. מילחמת־הלבנון היתה מוצדקת בהחלט. שלום עכשיו יוצרת אצל הסורים תחושה שאנחנו מתפוררים. וילנר הוא „עבר מוסקווה“. הציר רק־חיו־שריר־שלום־עכשיו אינו מגנה את מעשי־הטרור של האויב, לוקה בשינאה עצמית. איש לא הגיב. מי שחשב לעצמו שה־קול יעקב, והידיים ידי עשיו, שמר את הירחוריו לעצמו. רק לקראת סוף הנאום קרא לפתע יוסי שריר: „אתה משה ארנס? אתם כטוחים שזה ארנס? הוא כבר גורם לי להתגעגע לשרון“

דמעות בעיניים

ב שבוע שעבר ליווה ארנס את ראשה־משלה, יצחק שמיר, שיצא למסע קצר לאירופה, כדי לשאת ולתת עם ראשי השוק האירופי. כתב צעיר של גלי צה״ל, ירון דקל, החציף פנים במקצת והעז לשאול את שמיר מדוע הוא עוזב את הארץ, כשהמצב בלבנון הוא כליכך קשה. ארנס מיהר לזכור שבגלי צה״ל הוא יכול בהחלט לשחק את הבוס. הוא נוף ברקל בחריפות, לעיני כל הנוכחים. בעיני הכתב הצעיר עלו דמעות. לא נעים, אבל גם לא נורא. הוא ילמד, בעתיד, שלא להציג לראשי־המדינה שאלות מביכות כלשהן.

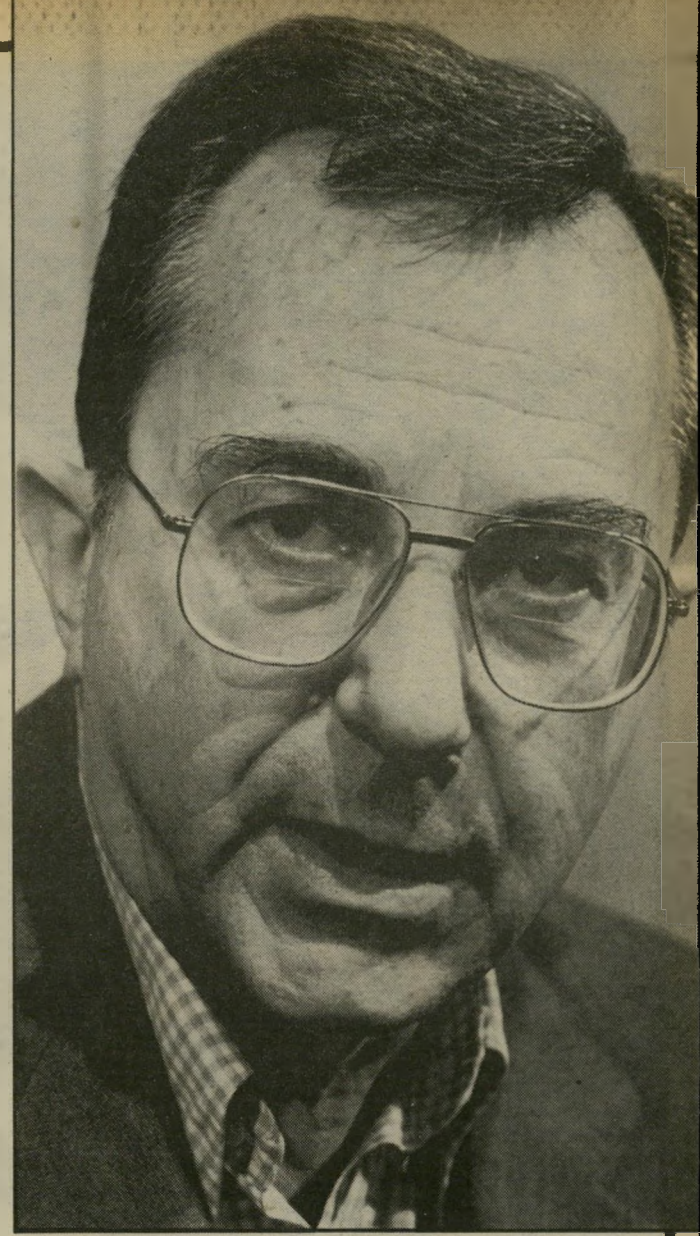
ארנס נכנס לתפקידו כמיושר־הביטחון לקול תרועה־רבתי של כליהתיקשורת. החלטות ועדת־כהן על טבח במחנות־הפלטים בביירות, רצח אמיל גרינצוויג, שחצנתו הגלויה של שרון והשתוללות אנשיו ברחובות — כל ציוני־הדרך האלה של פכרואר השחור 1983 יצרו ערגה של ממש להשתחרר מעצם נוכחותו של שרון במוקד הכוח האדיר של מערכת־הביטחון.

כבר כ־12 בפכרואר הודיע ארנס, שהיה אז שגריר־ישראל בוושינגטון, על הסכמתו להחליף את שרון. ארצות־הברית הגיבה בשימחה גלויה. העיתונות הישראלית הגיבה בהתאם. דן מרגלית כתב עליו שיר־הלל בהארץ, תחת הכותרת „שר־הביטחון בחסד עצמי“, יעקוב ארז ממערב הגדיר אותו כאיש „הגון, ישר, איש־עבודה, איש־צוות הגיון באורח מחשבה של מהנדס“. איתן הבר מידיעות אחרונות, המתעב את שרון בכל ליבו, הגדיר לו לפחות עשר כתבות, שעסקו ברובן בהשוואות בין ארנס ובין קורמו, שלא החמיאו במיוחד לאריק.

רק מעטים שמו לב לכך שארנס נסרד מוושינגטון בנימה צורמת במיוחד.

20 יום לפני מינויו כשר־הביטחון תקף ארנס בוועידה יהודית בניו־יורק את אחד המנהיגים הבולטים של יהדות ארצות־הברית, אדגר ברונפמן, הוא טען שיהודי־העולם חייבים לקבל את דעת ישראל בכל נושאי־הביטחון הקשורים במאבקה של המדינה היהודית במרחב.

דבריו התקבלו בתדהמה. חמישה חורשים אחרי צברה ושאתילא, קשה היה לבטל ביקורת של חוגים יהודיים בטון מתנשא שכזה. חרף נימוסיו הטובים, הופיע ארנס כישראלי השחצן, דווקא בפגרת יהודי די קונפורמיסטי. הרושם היה עגום. שבועיים מאוחר יותר, אחרי ששרון כבר הודח, הודיע ארנס בכסיבת־

ארנס: הסיגנון אינו האדם!

אחד הכתבים, ששנה קודם לכן ביקש מעמיתיו להורות ששרון נחל הצלחה־רבתי במילחמת־לבנון, „נעים. מגומם, יעיל, מציאותי, לא־שקרן. רק כשאני רואה אותו, אני מאמין שסוף־סוף התפטרנו מאריק.“

נאום־התשובה של שר־הביטחון היה, אומנם, כאילו נינוח. הטון סופר־מינורי, קול נעים. תקיף אך נעדר־שחצנות.

ל סני חורשים אחרים עלה שר־הביטחון, משה ארנס, על בימת הכנסת וענה להצעות על סדר־היום שעסקו, מדרך הטבע, במילחמת־הלבנון. ביצירה־עיתונאים החליפו כתבים ותיקים מבטים של סיפוק, איש נאה, ארנס, בגיל 59 הוא עדיין שומר על גיורה ספורטיבית, והילוכו גמיש, אבל שליו. „משמרענן לראות אותו“, אמר